

Naadighed over Sagen, som om den var et reent indre Anliggende, og jeg kan derfor ikke vente, at han kan give nogen bestemt Erklæring herom. De Medborgere, der gennem mig henvende sig til ham, have den Fortrosthed, at han, som fra sin tidligste Færd af altid har fundet Glæde i, hvor han kunde det, at have uforpødnede Indskrænkninger og tilveiebringe større Frihed, ogsaa vil blive sig selv tro i denne lille Sag. Med denne anbefaling skal jeg nu tillade mig at rette min Forespørgsel til den høitagtede Minister:

Om han vil bestræbe sig for at forstærke Bognmændene i Kjøbenhavn Næringsfrihed ved at bevirke Ophævelse eller Forandring af Lov af 1ste Mai 1851, navnlig dens § 4.

Indenrigsministeren: Naar denne Forespørgsel udelukkende angaaer Kjøbenhavnske Forhold, vil det dog allerede af den Motivering, som den ærebe Forespørger har givet den, være indlysende, at dette Spørgsmaal staaer i nøie Forbindelse med, hvad der finder Sted paa alle andre Steder i Landet, thi han gjorde fuldkommen rigtigt opmærksom paa, at hvor man end sætter Grændsen, vil det Kjøbenhavnske Spørgsmaal møde et Nøestilde-Spørgsmaal, et Helsingør-Spørgsmaal osv., hvorved saaledes Nødvendigheden af en fælles Løsning af det samme Spørgsmaal for det hele Land meget iønskelbende træder frem. Den ærebe Forespørger har ogsaa selv gjort opmærksom paa, at denne hele Sag ingenlunde blot kan betragtes som vedkommende Næringsvæsenet, men staaer i nøie Forbindelse med den hele Indretning af Postvæsenet og forsaavidt ligger ganske udenfor Indenrigsministeriets Naadighed. Jeg skal imidlertid ikke i mindste Maade tage i Betænkning at give et fuldstændigt Svar med Hensyn til den Deel af Sagen, som jeg anseer mig for kompetent til at forfægte, nemlig Spørgsmaalet, betragtet som et Næringsspørgsmaal, og der kan jeg da sige, at min personlige og meget bestemte Anskuelse gaaer endogsaa langt videre, end rimeligviis endogsaa de ærebe Medborgere, som hvis Talsmand den ærebe Rigsdagsmand er optraadt, selv ville synes om. Jeg kan nemlig ikke skjønne rettere, end at,

naar Sagen betragtes fra Næringsens Standpunkt, saa maa denne Ret til for Betaling at befordre Personer og Gøds endogsaa fremfor de fleste andre lignende Rettigheder egne sig til at være aldeles fri Næring, og det alene af den Grund, at der hører en meget ringe Færdighed eller ialtfald en Færdighed, som meget let kan erhverves, til at udøve denne Næring, og at de Hensyn, som Staten ved den sidste Næringslov har affeet fra, nemlig Controllen fra det Offentlige, her lettere kunne lades ude af Betragtning end i mange andre Forhold; thi kan man med nogen Føie sige, at det ikke er i det Offentliges Interesse, at f. Ex. en Tømrer forstaaer sit Haandværk saaledes, at de af ham opførte Huse ikke falde ned over Hovedet paa Folk, saa kan det med saa meget større Føie paastaaes, at det vil være let for Enhver at paasee, om den Bogn, han bestiger, eller den Rudst, han betroer sig til, er en saadan, at han kan gjøre det uden Fare for sig. Jeg mener derfor, at som Næringsag betragtet burde Retten til at befordre være saa fri som mulig og navnlig kun være indskrænket ved visse lempelige Politiforskrifter, og det burde derfor ikke blot være en fri Næring for dem, der ville benytte den som en selvstændig Næring, men endnu mere for de Mangfoldige, der af andre Grunde maae holde Hest og Bogn hele Aaret rundt uden til enhver Tid at have Brug derfor, og som derfor kunde opnaae et høist lovligt og meget passende Bierhverv ved for Betaling at befordre Andre. Jeg troer ogsaa, at det vilde være den Tingenes Orden, hvormed Publikum useilbarlig var bedst tjent, fordi den frie Concurrence i dette Forhold endnu mere end i mange andre vilde vise sin heldige Indflydelse ved at tilveiebringe baade det Antal af Befordringsmidler og de Arter af samme, som der var Brug for, saa at Enhver vilde kunne finde det Befordringsmiddel, han kunde ønske efter de forskellige Behov og for de til de forskellige Evner svarende Priser. Men Spørgsmaalet kan, som bemærket, ingenlunde blot betragtes alene fra Næringsfrihedens Standpunkt, og denne Sags Ordning er derfor ogsaa udtrykkelig holdt udenfor den almindelige Næringslov, som dog lagde an paa at omfatte Næringsspørgsmaalet i den største Fuldstændig-